

Köz-érzet

Soha ily verőfényes szép
ősz, mint ezen a nyáron –
olvasom augusztus havában
3 m tengerszint feletti
magasságon
egy könyvkupac hűsében.
Az irodalom árnyas
főutcáján haladok.
Szokásos tájkép – mondhatnám:
részleteiben változó,
mint gyakran látott csendéletek
az emlékezet virtuális
képtárából, ám állagát
tekintve ugyanaz.
Fedőlapok, papírlapok, betűk.
A kérdés, hogy mit lapozok
fel, mely kötetet, s hogy
ehhez az emlékek
szüntelenül növekvő-hullámzó
lomtárából mi tapad.
Egy adta tapadás vagyok.
Itt tartok: egy elkezdett munka
közepén – s szélén a lét- és
tűréshatárnak.
Leselkedik a rossz közérzet.
Minden, ami e könyvhegyen
túl van: élménygyár, ingyenmozi.
Már sminkelik a kisszerű s látszat-
cselekvések petyhüdt ábrázatát.

2014. aug. végén